Uit en Thuis - FC en RW

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgard en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door François Colin

Antwerpen, 7 april 2017

Beste Raf,

We zijn pas twee weken ver, maar ik kijk elke zondag weer uit naar je brief. Telkens weer blijkt het voetbal een rode loper naar alle facetten van het leven.
Je had mij echter verkeerd begrepen. Ik was nooit van plan de grote leider uit Rusland een knal voor zijn kop te geven. Ik ben een vreedzaam mens en hoe dan ook te laf om het gevecht aan te gaan met iemand die graag zijn blote bast laat bewonderen. Ik zou hem wel eens graag mijn gedacht zeggen.
Een enge man uit een eng land. Kijk naar zijn vrienden en je weet genoeg. Bashar al-Assad, de grootste moordenaar uit de geschiedenis sinds Adolf Hitler. Of toch zeker sinds Pol Pot. Een man die zijn eigen volk uitmoordt en er niet voor terugschrikt de meest vreselijke wapens te gebruiken. En zijn Russische vriend keurt het allemaal goed. Zelfs Donald Trump, de man die alleen bewondering heeft voor dictators, vond het dit keer 'gruwelijk'. Hoewel, hij riep wel de Chinezen op om die gek uit Noord-Korea aan de oren te trekken, maar geen kritisch woord aan het adres van het Kremlin. Terwijl de Russen de sleutel in handen hebben om de oorlog in Syrië te beëindigen. Al vrees ik dat er nooit een oplossing komt in die regio zo lang er geen vrede is tussen Israëli en Palestijnen. En daar kunnen alleen de Amerikanen – maar niet The Donald – voor vrede zorgen.
Intussen heeft Trump een militair vliegveld in Syrië gebombardeerd als vergelding en waarschuwing voor die hatelijke aanval van Assad met chemische wapens. Een bocht van minstens 180 graden, maar ik kan hem voor één keer geen ongelijk geven. Zie je dat ik niet zo vreedzaam ben?
In 2013 stuurde Trump, na nog een zwaardere aanval met chemische wapens, overigens talloze tweets de wereld in met als boodschap dat president Obama niet mocht terugslaan. Dat was ook zijn beleid tot twee, drie dagen terug. Tegelijk schoof hij de schuld voor de toestand in Syrië in de schoenen van Barack Obama. Wat een hypocriet.
Obama was vier jaar terug wellicht te voorzichtig en had mogelijk veel ellende kunnen voorkomen met een vergeldingsactie. Nog beter was geweest als hij voordien naar Hillary Clinton, toen ze zijn minister van Buitenlandse Zaken was, had geluisterd en een no-flyzone ingesteld. Dan hadden de Russen zich niet gemoeid in Syrië. Maar de waarheid heeft haar rechten. Ook in de hoogdagen van het 'fake news'. Het Amerikaanse Congres wilde Obama niet steunen met een vergeldingsactie in 2013.
Terwijl ik dit aan het schrijven ben, hoor ik dat weer een mafkees met een truck op

onschuldige mensen is ingereden. Dit keer in Stockholm. Wat doet die mensen geloven dat dergelijke acties de oplossing kunnen zijn voor wat dan ook? Het is om moedeloos van te worden. Al is er toch ook een beetje goed nieuws. Steve Bannon is gedegradeerd in het Witte Huis. De wereld is daarmee toch iets veiliger geworden.
Je vindt misschien dit ik afwijk, maar voetbal is oorlog en oorlog is voetbal. Het Midden-Oosten dus, de brandhaard van de wereld. In 2022 wordt daar de Wereldbeker gespeeld. Bij de Fifa zitten (zaten) toch een stel genieën. Vier jaar eerder krijgt het belangrijkste sportevenement op aarde ook al een vreselijk decor: Rusland. Een politiestaat die ook niet in staat is de jihadisten tegen te houden, zoals vorige week bleek in het mooie St.-Petersburg, en net als Qatar 2022 zijn stadions bouwt met slavenarbeiders. In dit geval sukkels uit Noord-Korea, die in St.-Petersburg in een container wonen en hun loon direct zien doorgestort worden aan hun grote leider, een kleine man met een bespottelijk kapsel.
En alsof het nog niet erg genoeg is, deugt het voetbalvolkje er ook geen zier. Hooliganisme en racisme zijn er nog lang niet uitgeroeid. Dat konden we vorig jaar tijdens het EK in Marseille zien. En een lid van de Russische voetbalbond, tevens parlementslid, moedigde hen nog aan ook: ‘Goed bezig, jongens.’
Intussen heb ik via het reisagentschap een klacht ingediend bij Aeroflot vanwege mijn kapotte valies. Er volgde een snel antwoord, maar ik moest hen allerlei documenten opsturen – zoals de aankoopfactuur van de koffer – waaruit het reisagentschap concludeerde dat ze alle trucs van de foor zouden verzinnen om niet te moeten betalen. Ik heb het dus maar opgegeven.
En moet dus op zoek naar een oplossing om over anderhalve week naar Manchester te gaan. Dat is een match die ik niet wil missen. De Brugse supporters die nu denken ‘zie je wel’, moet ik teleurstellen. Ik ga immers als fan van Manchester United. Dat ben ik al bijna 60 jaar. Niet dat je aan mijn kledij of gedrag iets zal merken op Old Trafford. Er is niets dat ergerlijker is dan iemand die zich als een fan gedraagt op een perstribune. Ik zou hem met één blik kunnen neerbliksemen. Ben ik dan toch niet zo vreedzaam?
Ik ben supporter van de Red Devils, de enige echte, sinds 6 februari 1958. Om vier over drie die dag – op Old Trafford hangt onder de tribune een klok die op dat uur vaststaat – stortte het vliegtuig met de ploeg van Matt Busby neer. Vlucht 609 van British European Airways crashte bij een tussenstop in München op de weg terug uit Belgrado, waar Man U Rode Ster had uitgeschakeld in de kwartfinales van de Europese Beker voor Landskampioenen.
27 mensen verloren het leven, waaronder acht journalisten en even veel spelers. Onder hen de jonge, maar al legendarische Duncan Edwards. Het grootste voetbaltalent dat Engeland ooit voortbracht.
Ik hoorde die 6de februari het nieuws van het vliegtuigongeval op de radio en zat dagenlang aan het bakelieten ding gekluisterd om te weten wie de crash overleefde. Van dan af was Man United voor mij de eeuwige underdog, die tegen alles en iedereen terugvocht. Met als hoogtepunt, tien jaar later, de ereronde op Wembley met de beker met de grote oren na winst in de finale van Europacup I, de toenmalige Champions’ League.
Het was een schitterend idee van je om naar aanleiding van de twee matchen tegen Anderlecht een week lang elke dag een special te brengen over Manchester United. Ik vraag me nu plots af waar voor jou de liefde voor onze club begon. Je bent zo’n tien jaar jonger dan ik, dus vermoed ik dat het met George Best te maken had. Ik kijk reikhalzend uit naar je antwoord.

Van harte,
François